

Όσιος Σάββας ο εν Καλύμνω (1862-1948)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Γεννήθηκε στην Ηρακλείτσα της Ανατολικής Θράκης το 1862 από γονείς φτωχούς. Δωδεκάχρονος έρχεται στο Άγιον Όρος, στη σκήτη της Άγιας Άννης, στην Καλύβη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Δοκιμάζεται επί μία δωδεκαετία, μαθαίνει την αγιογραφία και τη βυζαντινή μουσική και μεταβαίνει στα Ιεροσόλυμα, στη μονή του Χοζεβά, στον Άθωνα για τρία χρόνια (1894-97) και ξαναγυρίζει στα Ιεροσόλυμα, όπου μένει μέχρι το 1916, ασκητεύοντας κυρίως στις όχθες του Ιορδάνη καί, για ένα μικρό διάστημα, στη μονή του Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου.

Στη συνέχεια ζει δύο χρόνια στην Πάτμο, για λίγο πάλι στο Άγιον Όρος και πηγαίνει στην Αίγινα, κοντά στον άγιο Νεκτάριο. Ασκείται μαζί του και μετά την κοίμηση του άγιου μένει σαράντα ημέρες κλεισμένος στο κελλί του. Με νηστεία και προσευχή αγιογραφεί την πρώτη εικόνα του θεοφόρου Νεκταρίου και την παραδίδει στο ναό για προσκύνηση.

Το έτος 1926 ή 1928 μεταβαίνει στην Κάλυμνο και ζει με αξιοθαύμαστη άσκηση και νήψη στη μονή των Αγίων Πάντων μέχρι την οσιακή κοίμησή του το 1948. Γίνεται ο φιλόστοργος πατέρας των εκεί μοναζουσών, αλλά και όλων των κατοίκων του νησιού με τον ελεήμονα λόγο του, τον παραμυθητικό, τον ειλικρινή, τον βιωματικό, τον θεόσδοτο. Ο αυστηρός βίος του, η συνεχής προσευχή του, η διάκριση, η φιλανθρωπία του έλκουν τα πλήθη πλησίον του.

Στις 7 Απριλίου 1957 έγινε η ανακομιδή του αγίου λειψάνου του, από τον μητροπολίτη Καλύμνου Ισίδωρο, το οποίο βρέθηκε σώο, αδιάφθορο, να εκπέμπει άρρητη ευωδία και να επιτελεί πολλά θαύματα. Ο όσιος Σάββας θεωρείται πολιούχος της Καλύμνου. Κατά τον μητροπολίτη Καλύμνου Νεκτάριο, είναι «το γέννημα της Γανοχώρας, το βλάστημα του Αγίου Όρους, το ανάστημα του Οσίου Πατρός Νεκταρίου, το καύχημα της ενδόξου Καλύμνου, ο έφορος της παλαιφάτου Μονής των Αγίων Πάντων, της άκρας ταπεινώσεως ο εργάτης, της νοεράς προσευχής ο ανύστακτος υπηρέτης, ο άφθαστος νηστευτής, ο ανυπέρβλητος της μοναχικής πολιτείας αγωνιστής, ο ακαταμάχητος της Εκκλησίας υπερασπιστής,

των ασθενούντων ο ιατρός και πάντων των εν κινδύνοις απροσμάχητος βοηθός, κατετάγη εις στεφανηφόρον χορείαν των εν ασκήσει λαμπάντων. Ὁ ἄσημος εδοξάσθη, ο δενδρολιβανοβίωτος κατέστη συνδαιτημὼν θεϊκῆς τραπέζης, ο ἔχων μόνην κτίσιν σκούφον και κομβοσχοίνιον, ράβδον και ταγάριον, κατὰ το αγιορειτικὸν ἔθος, ανυψώθη εις την φωτιστικὴν τάξιν των φίλων του πανοικτίρμονος Θεοῦ».

Ακολουθίες προς τιμὴ του ἔγραψαν ο μητροπολίτης Καλύμνου Ισίδωρος και ο

υμνογράφος μοναχός Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης. Αυτές, μαζί με βιογραφικά στοιχεία, προφορικές και γραπτές μαρτυρίες για την πολιτεία του αγίου, θαύματα, φωτογραφίες και εικόνες του, εξέδωσε ο θεολόγος Βασίλειος Παπανικολάου το 1975. Χαιρετισμούς συνέθεσε ο Υμνογράφος, Καθηγητής Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας. Η επίσημη αναγνώριση της αγιότητας του έγινε διά Πράξεως του Οικουμενικού Πατριαρχείου της 19 Φεβρουαρίου 1992.

Η μνήμη του τιμάται στις 7 Απριλίου.

πηγή: Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, Άγιοι Αγίου Όρους, Εκδόσεις Μυγδονία, Θεσσαλονίκη 2007